

HICÂZKÂR

SOFYAN

İZZEDDİN HÜMÂYÎ BEY

Bir nok ta i dim kıl dı be ni

kâ me ti Tû bâ

Giy dir di e lif ten be ni tâ
Rab bim be ni kıl dı u lu bir

MIYÂN yâ ye o Mev lâ KARAR
Kâ be i ul yâ

A' yan da i ken giz li ce bir

gev he ri yek tâ YÖ.

Cüneyt KOSAL

Elifden Yâ'ya Kadar

Bir nokta idim kıldı beni kâmet-i Tübâ
Giydirdi elifden beni tâ yâ'ye o Mevlâ
A'yanda iken gizlice bir gevher-i yektâ
Rabbim beni kıldı ulu bir Kâbe-i ulyâ

İdrâk-i maânî ile rûh ufkunu geçtim
Deryâları ummanları yüzmek ile geçtim
Hangi yere ben geldi isem aşk ile geldim
Ol sikke-i kevneynin özü cevheri bendim

Cismim görerek sen beni gördün mü sanırsın
Gölge bu benim, yoksa sen aslım mı sanırsın
Eylerse eğer kendin ayân sen yok olursun
Bu perde-i sûretle beni ben mi sanırsın

Yâ Rab seni hiç bilmeye kâdir mi olur ben
Bilse bilir ancak seni sen, bensiz olan ben
Ben kendimi kaybettiğim anda seni buldum
Devr eyledim âlemleri yok var olarak ben

Yâ Rab sana şükr etmeğe insanda ne vardır
Eltâfına, ihsânına tâat mı, ne vardır
Kulluk mu sanırsın a sefil gaflet ü cürmü
Yokla hele gör kendini kim sende ne vardır

Yâ Rab senin eltâfını ta'dâda mecâl yok
İfâ-yı şükür eyleyecek kimsede kâl yok
Her ne var ise bende benim, cümle senindir
Vermezsen eğer şükrü de şükr etmeğe hâl yok

Geldim geleli âleme ettin bana ihsân
Her arzumu verdin burada kalmadı noksân
Ben pâk olarak sâf nice geldimse vatandan
Öyle dilerim avdeti verme bana hicrân

Firkat oduna dûzaha Allah beni atma
Sevdiklerinin başı için cânımı yakma
Ken'ân kulunun çoksa da isyân ü günâhı
Dûr etme cemâlinden onu, cehline bakma